

Durmuş Hocaođlu

Türkiye Üzerine Derin Düşünmek Zamânıdır

Türkhaber., Yıl: 1., Sayı: 005., 13.05.2002-19.05.2002 (Pazartesi-Pazar), s.19

Durmuş Hocaođlu, *Türkhaber* Yazıları Sıra No: 05

Künye:

- Hocaođlu, Durmuş., “Türkiye Üzerine Derin Düşünmek Zamânıdır”, *Türkhaber.*, Yıl: 1., Sayı: 005., 13.05.2002-19.05.2002 (Pazartesi-Pazar), s.19

Türkiye üzerine derin düşünmek zamânıdır; çünkü bu ülke, derin girdaplarda boğulmak üzeredir.

★ ★ ★

Türkiye Cumhuriyeti'nin, hiç tereddüt etmeden, seksen yıla yaklaşan tarihinin en kritik günlerinden birisini ve hattâ birçok bakımdan da birincisini yaşamakta olduğunu söyleyebiliriz. Birçok dalı budağı olan bu netâmeli konuyu, bu vahîm gelişmeler kümesini, kısaca ve ana hatlarıyla şu şekilde bir tek cümle ile özetlemek kaabildir: **Türkiye, son derece tehlikeli ve son derece kritik bir dönemde bulunmaktadır; derin girdaplara dolanmıştır; Annemiz Vatan tehdit ve tehlike altındadır ve Biz evlâtlarından yardım beklemektedir.**

Çünkü:

1: Türkiye'de ekonomik bir gerileme ve hattâ çöküş yaşanmakta; ülkemiz bir yandan genel olarak ciddî bir fakirleşme süreci yaşar, işsizlik tehlikeli boyutlara tırmanır, “üretim” çöker, buna mukaabil hiçbirisinin arkasındaki siyâsî bağlantılarının deşifre edil(e)mediğı edep perdesi yırtılmış yolsuzluklar alâmele'in-nâs icrâ edilir ve buna ilâveten, “kaba ve görgüsüz bir tüketim” dalgalar hâlinde yayılırken; diğler yandan, muhtelif toplumsal tabakalar arasındaki gelir farkları tehlikeli uçurumlara dönüşme istîdâdı taşımakta; yetmiş milyonluk koca bir memleket, nefesini tutmuş, bütün istikbâlini dışarıdan ihsan buyrulacağını vehmettiğı — fakat aslında kendi kesesinden katbekat fazlasıyla ödeyeceğı — paralara bağlamakta; para verenlerin emir de vereceğini ve dahi verdiğini bir türlü idrâk edememekte; haysiyeti, vekarı, şerefi günden güne erozyona uğramakta; hassasiyetleri kaybolmakta, bu kötü gidişâtı istikbâlini satarak ayakta tutmaya çalışmakta, bir anlamda “gönüllü bir kolonileşme süreci” yaşamaktadır.

2: Demokrasi gerilemekte, Haklar ve Hürriyetler Alanları sürekli olarak daralmakta; Devlet gücünü elinde tutanların akıllara ziyân hatâlı ve yanlış poltikaları sonucunda Devlet ile Toplum — ve bâhusus “Türk Toplumunun Omurgası” olarak nitelendirdiğim “Büyük Kitle” — arasında kapanması zor mesâfeler oluşmakta ve eritilmesi git-gide müşkilleşen buzdan duvarlar örülmekte; inançlarında rahneler açıldığına inanan milyonlarca temiz insanın, bu topraklar için kan bedeli ödeyecek o “Büyük Kitle”nin, “Omurga'nın kalbinden ve gönlünden

Vatan, Devlet, Bayrak, Hürriyet ve İstiklâl gibi uğruna canlar fedâ edilesi, herbirisi diğerinden daha değerli ve daha kutlu kavramlar silinmeye yüz tutmakta; “vatan sevmelik”in felsefî adı olan “Kozmopolitanizm”, devâsı bulunmaz habîs ve mel’ûn bir virüs gibi yayılma ve yaygınlaşma temâyülü göstermektedir.

“Başörtüsü”ne karşı açılan savaş git-gide bir fare için bir evi yıkmaya dönüşerek — vev üstelik farelere karşı da pek ciddî bir şey de yapamadan — kontrolden çıkmakta, sistematik ve agresif bir devlet politikasına tahvîl olmakta; temiz insanları devletleri ile dinleri arasında sıkıştırarak anlamsız ve kahredici bir tercihe zorlamakta; buna mukaabil, örgütlü sivil responslar vermekte tecrübesiz olan mağdurlar zâhiren baş kesip boyun eğerek itâat etmekte, ancak, bütün tepkilerini bir “iç kanama” gibi bâtınlarına gömmekte ve gönül dünyalarından Devlet’i ve onunla ilişkili her kavramı ve sembolü yavaş-yavaş silmekte; “Türkiye’nin insan gibi yaşanası bir yer olmadığı” şeklinde bir fikir yaygınlaşmakta; bunun yanı sıra, Başörtüsü de git-gide daha sofistikleşerek aslî gayesinden de sap(tırıl)makta ve tarihte Kızılbaş Serpuşu’nun doğuşunda olduğu gibi bir “isyan sembolü”ne tahavvül etme eğilimi göstermektedir.

3: Cemiyetimizde gelenekler, ahlâkî değerler ve normlar kendisini yenileme ve sıhhatli bir tarzda üretme, güncelleştirme ve terfî ettirme kabiliyetini kaybetmekte; cemiyetimiz içtimâî ve ahlâkî bir aşınmaya ve erozyona mârûz kalmaktadır.

4: Fakat daha da vahîmi olarak, ülkemizin, el’ân, şu üç hâricî gücün ap-açık tazyiklerine mârûz kaldığı ve kendi üzerindeki kontrolünü kaybetmeye başladığı da görülmektedir: Ekonomisi IMF’nin; bilhassa hukukî düzenlemeler ve uygulamalardan müstakbel tasarı ve tekliflere varıncaya dek, hemen-hemen bütün iç-işleri Avrupa Birliği’nin ve dış işleri de ağırlıklı olarak Amerika Birleşik Devletleri’nin handiyse “tam ve mutlak” olduğu söylenebilecek kontrolü ve yönlendirmesi, ve daha açık bir ifâdeyle, tahakkümü altındadır.

4: Vehâmet, bilhassa Avrupa Birliği söz konusu olduğunda zirveye tırmanmaktadır. Zîra:

4.1: Türkiye, devleti ve halkı ile birlikte, bir “yeryüzü cenneti” olarak algıladığı Avrupa Birliği’ne tam üye olarak katılmak konusunda, büyük bir nisbette, son derece kararlı görünmektedir.

4.2: Fakat bütün bunlara mukaabil, hemen-hemen hiç kimse, Avrupa Birliği’nin gerçekte ne olduğu hakkında ciddî bir bilgiye sâhip bulunmamaktadır. Aydın ve İlim Adamı gibi, ne denli lâıyk olunduğu şüpheli olan, aşırı abartılı ünvanlara sâhip elitler de dâhil olmak üzere, hemen-hemen hiç kimse, Avrupa Birliği’nin, derinlikli felsefî temellere dayalı, arkasında binbeşyüz yıllık tarihî bir birikim bulunan muazzam bir proje, bir bakıma “İkinci Roma” olarak da okunabilecek, “**Avrupa Birleşik Devletleri Projesi**” olduğunu dile getirmemekte; ağzında dili olup da konuşan, elinde kalem olup da yazan hemen-hemen herkes, “Gerçek Avrupalılar”ın Avrupa Birliği hakkında yazdıklarından ve konuştuklarından; meselâ Bentham ve Kant’ın “Federalist Barış Planı”ndan, Abbé de Saint-Pierre ve Kant’ın “Ebedî Barış Projesi”nden, Robert Schuman’dan, Jean Monet’dan, Joschka Fischer’dan; Jacque Chirac’ın “Birleşik Devletler Avrupası” (United Europe of States) tezinin, Churchill tarafından tâ 1946’da açık bir hedef olarak belirlenen “Avrupa Birleşik Devletleri” (United States of Europe) tezine karşı nasıl da sonu başından belli olan ümitsiz bir mücâdele içerisinde bulunduğundan; Avrupa Birliği’nin en geç 2004 sonuna kadar Avrupa Birleşik Devletleri’ne dönüşmesi eğilimlerinin arttığından ve meselâ daha çok yakın zamanda (1 mart 2002), Valery Giscard d’Estaing’in bu konuda adetâ ultimatoma vericesine beyânatlarda bulunduğundan habersizce, gırtlığına kadar cehâlet çukuruna gömülmüş olarak, saçma-sapan şeyler konuşmakta; Avrupa Birliği’ne girince arzu ettiğimiz herşeyin **efendilerimiz** tarafından bilâ bedel ihsan buyrulacağı şeklinde hezeyanlarda bulunmakta; Avrupa Birliği konusunda (gûyâ) “ilmî” (!) araştırmalarda bulunması için te’sîs edilmiş ve fakat büyükçe bir kısmı fiilen birer **AB Lobisi** şeklinde karanlık faaliyetler icrâ eden müesseseler asıl konu ortada dururken “*Türk portakallarının AB standartlarına uygunluğu*” türünden şizofrenik çalışmalarla

oyalanmakta; Devlet yönetiminin zimamdarları, gözlerinin önünde sahnelenen trajedi karşısında şaşkın-şaşkın bakmakta, çok yerde de Türk toplumunu sistematik ve istikrarlı bir sûrette dezenforme eden bu câhil ve karanlık makulenin fikirlerinin etkisinde kalmakta ve hattâ onlara iştirâk etmekte ve “Avrupa Birliği nedir?” diye sormayı akıllarına dahi getirmeden Türk Devleti’ni âkıbeti meçhûl bir istikaamete doğru sürüklemekte bir beis görmemektedir.

4.3. Bütün bunlara ilâveten, Toplum, adetâ etine kasatura sapsa duymayacak derecede his iptâline mârûz kalmış, derin ve iflâh olmaz bir “katalepsi” ile mâlûl bir hâlde bulunmaktadır. Fikrimce, birçok bakımdan vehâmeti daha da arttıran, toplumdaki bu “bilinç kilitlenmesi”dir.

4.4: Bütün bunlara karşılık, sayıca pek mahdut, müessiriyetleri pek az kişi biliyor ve pek az kişi Avrupa Birliği’ni gerçek veçhesi, “Avrupa Birleşik Devletleri”dir ve bunun açık anlamı da şudur: Nasıl ki tarihin belirli bir döneminde feodalitelerin daha yüksek seviyede bir toplumsal politik örgütlenme modelinin potasında eri(til)mesi ile Ulus-Devletler’in ortaya çıkış süreci yaşandı ise; şimdi de benzer bir sûrette, Avrupalı ulus-devletlerin, daha yüksek bir toplumsal politik örgütlenme modeli olan “Avrupa Birleşik Devletleri” (United States of Europe) Federasyonu potasında eritilmesi süreci yaşanmaktadır. Bu sürecin ne gibi bir mânâyâ delâlet etmekte olduğunu idrâk husûsunda zorlananlara anlatmalıyız ki, bu süreç, Avrupa Birleşik Devletleri’ne dönüşecek olan Avrupa Birliği’ne girecek her devletin kendi varlığını bu büyük federasyonun potasında eriteceği, bağımsızlığının sona ereceği bir süreçtir.

4.5: Bunun Türkiye için açık ve net anlamı, “tasfiye”dir: **Türk Devleti’nin tasfiyesi!**

4.6: Yâni, Avrupa Birliği’ne girmek, Türkiye Cumhuriyeti’nin — hem de parçalanmış olarak ve yine hem de Devlet eliyle — “Avrupa Birleşik Devletleri”nin sıradan bir eyâletine dönüş(türül)mesi sûretiyle tasfiyesi; binlerce yıllık Türk tarihinin zirvesine ve kemâl noktasına vâsil olduğumuz bu coğrafyada varlığımızın sona ermesi, bin yıllık destânın noktalanması, Türkiye’nin **İkinci Endülüs** olması demektir.

4.7: Yine Avrupa Birliği’ne girmek, bin yıldır Haç’ın karşısında Hilâl’in müdâfii olan Türkler’in saf değiştirmesi; Haç yanında saf tutması demek olacaktır.

4.8: Yine bunun içindir ki, Avrupa Birliği’ne girmek, İslâm dünyasının da bin yıldan beri ilk defa olarak “**Türksüz**” kalması demektir ki, bu, İslâm dünyasının da çöküşünün başlangıcı demek olacaktır.

5: Sonuç olarak: Cehâlet ve ihânet içindeki sözde intelijansiyası ile, aklını zâyî’ etmiş Devlet yönetimi ile, kataleptik bir tutukluk içindeki halkı ile, Türkiye bugün, Mütâreke yıllarından veya, Atatürk’ün Gençliğe Hitâbesi’nde tasvîr ettiğinden daha ağır şartlar yaşamaktadır diyebiliriz.

6: Ancak, yine de her şeye ve her şeye rağmen, şahsen, “*Ölmez bu millet; farz-ı muhâl ölse de hattâ / Çekme Kürre’nin irtı o tâbût-u cesîmi*” ilkesini kendisine şîar edinmiş, bu millettten ümîdini asla bütünüyle kaybetmemiş bir vatan-perver olarak, diyorum ki: Vaziyet kötü; ama hiçbir şeyin sonu değil!

7: Evet: Vaziyet kötü; ama hâlâ bu topraklarda ezan okunuyor; hâlâ bu topraklarda bayrağım dalgalanıyor ve hâlâ canlarımız bedenlerimizde! Öyleyse henüz hiçbir şeyin sonu olamaz!

8. Herşeye ve herşeye rağmen, milletine güvenen bir vatan-perver olarak diyorum ki: Bu millet, yine de dağları yıkar; ama iki şartım var: O’na kılavuz olacak ihlâs, liyâkat ve ehliyet sâhibi, omurgası çok sağlam bir entellektüel hareket ve aynı evsafı siyâsî bir hareket; ama her ikisi de en iyisinden, en omurgalısından!

9: Ben bir siyâsetçi değilim; o sebeple ikincisine değil, birincisine tâlibim.

10: Onun için, sizlere teklîf ediyorum ki: Bugüne kadar, bu hayâtî mevzûda, tamâmiyle mütevâzî şahsî imkânlarımı sonuna kadar zorlayarak kudretim muktezâsınca yapmaya gayret ettiğim araştırma, aydınlanma ve aydınlatma faaliyetlerimi, sizlerle birlikte ve sizlerden güç

alarak, karşılıklı bir teşrîk-i mesâi içerisinde, daha da ileri seviyelere götürmem hususında bana yardım ediniz. Hiç olmazsa sesime ses veriniz; kendimi, kör kuyulara seslenmiş gibi hissetmemeliyim.

★★★

Evet, Ey Nâmûs-u Mücessem Ehl-i Vatan!

Türkiye üzerine derin düşünmek zamânıdır; çünkü bu ülke, derin girdaplarda boğulmak üzeredir.

Bu derin düşüncelerin en müessîri ve en âcili, mutlaka ve behemehâl, henüz bir ay önce yayınlamış olduğum “**AB Lobisi-I**” başlıklı bir yazımda [*Aksiyon.*, Sayı: 382; 30.03.2002-06.04.2002]

“Türkiye’nin ve Türk Milleti’nin Demokrasi, İnsan Hakları, Düşünce, Din ve Vicdan Hürriyeti, Refah v.b. gibi akla gelebilecek veya gelemeyecek “iyi, doğru, güzel” olan ne varsa, bütün bunların hepsine, kendi irâdesi ile asla ve kat’a ulaşamayacağı; Türklerin böylesi yücelikler için gereken idrâk, istîdâd ve kaabiliyetten mahrum oldukları; bütün bu yüce idealleri elde etmenin, yâni “adam” olmanın, tek ve biricik yolunun kaçınılmaz olarak, ancak ve yalnız Avrupa Birliği’ne tam üye olarak katılmak olduğu; bu îtibarla da “Avrupa Birliği”nin kesinlikle “alternatifsiz” olduğu ve yine aynı sebebe müstenîden bizim ulaşabileceğimiz, daha yükseği olamayan en yüksek ideal, bir anlamda “Yeni Kızıl-Elma” niteliği taşıdığı; bu fikre karşı çıkanların ise bir tür “zındık, mülhid” bir çeşit “yeni mürteci” olduğu şeklinde özetlenebilecek yanlış ve tehlikeli bir fikri akıl almaz propaganda vâsıtalarıyla; siyâsî karar mekanizmaları başta olmak üzere, Ülke’nin ve Toplum’un mümkün olduğunca en etkili kurum, kuruluş ve kişilerine ve tamâmına kabûl ettirmeye, Toplum’un bütün irâdesini felcetmeye, pasifleştirmeye ve O’nu isteklerine râm etmeye çalışan; bütün bu faaliyetleri yaparken de Avrupa Birliği ve onun gerçek mâhiyeti hakkında ciddî ve derinlikli, felsefesini ve tarihî arkaplanını deşifre edici sıhhatli bilgiler vermeyen, bu îtibarla da açıkça bir “dezonformasyon” icrâ eden bir lobi faaliyetleri bütünü”

şeklinde tanımladığım ve Toplum’un karşısına binbir çeşit suratla çıkan Avrupa Birliği Lobisi’nin bütün bu yıkıcı iğvâ ve iğfâl faaliyetlerine karşı kanun nizâmı ve hukuk ve demokrasi kuralları çerçevesinde verilmelidir.

★★★

Ey Nâmûs-u Mücessem Ehl-i Vatan!

Türkiye üzerine derin düşünmek zamânıdır; çünkü bu ülke, derin girdaplarda boğulmak üzeredir.

Lâkin, bilmeliyiz ki: Hiçbir zaman bir ülke sâdece ve yalnız “derin mücerret düşünceler” ile felâha ermez; Hürriyet ve İstiklâl sâdece ve yalnız “derin mücerret düşünceler” ile iktisap ve muhâfaza edilemez.

Bu kör gidiş değişmeyecek olursa, birgün, devletimizin bekaası, bu kutlu topraklardaki varlığımızın temâdiyeti, hürriyet ve istiklâlimizin muhâfazası için yeniden “Kongreler” ile yola çıkmak ile başlayacak olan “**derin eylemler**” zamânı da gelecektir.

